

„Mare putere are rugăciunea fierbinte a celui neprihănit”

Pe insulele Shetland, nu departe de orașul portuar maritim, Scalloway, trăia în urmă cu mulți ani un potcovar destoinic și temător de Dumnezeu, pe nume Angus Sandeson. Deoarece lucra bine și cu prețuri moderate, se bucura de stima și de simpatia generală. Chiar dacă nu era un om înstărit, cu vremea totuși ajunsese să poată să trăiască fără griji împreună cu ai săi. În timpul său liber citea mult din Sfânta Scriptură, pe care o iubea, și care ocupa un loc de cinste în casa lui; și era dorința și rugăciunea sa, ca și cei doi copii ai săi, de care atașat cu o dragoste duioasă, să umble în căile Domnului.

Cu atât mai amar era pentru destoinicul potcovar, că singurul său fiu, după ce crescuse, n-a mai vrut să știe nimic despre Dumnezeu. Antipatia sa față de tot ce era dumnezeiesc ieșea tot mai evident la lumină. Hugo Sandeson era o fire aventurieră. El prefera mult mai mult să iasă pe mare într-o barcă de pescari sau să facă raiduri între stâncile abrupte ale insulelor învecinate, decât să stea la focul fierăriei. De multe ori, când ar fi trebuit să-l ajute pe tata în fierărie, el era dispărut fără urmă. Absența sa aproape regulată seara, repetata sa lipsă nopți întregi, uneori două-trei zile la rând, pricinuiau alor săi o neliniște tot mai mare. Dar toate cuvintele și avertizările prietenoase rămăneau fără efect. Hugo refuza hotărât să dea vreo socoteală despre comportamentul său. Manifestările sale îi lăsau pe bieții părinți numai să-și dea seama cât de îndepărtată era inima fiului lor de Dumnezeu, da, cât de urât îi era chiar și numai să audă rostit Numele lui Dumnezeu. Nu le rămânea nimic altceva de făcut, decât să se roage persistent pentru copilul lor rătăcit și strigătul lor către Dumnezeu devenea cu atât mai fierbinte, cu cât își recunoșteau mai mult propria lor neputință.

Odată ajuns pe panta înclinată, lucrurile obișnuiesc să meargă foarte repede la vale. Hugo a dus în curând o viață nu numai ușuratică, ci și rea, cu totul contrară legii. Într-o noapte a fost prins de către un cunoscut apropiat familiei făcând contrabandă împreună cu camarazii săi cu aceleași convingeri. Deranjat în intenția sa, i-a jurat răzbunare sângeroasă descoperitorului faptei sale infracționale și ar fi devenit ucigaș dacă Dumnezeu, în îndurarea Sa, nu i-ar fi ieșit în cale într-un mod cu totul băcător la ochi și nu l-ar fi împiedicat de la aplicarea intenției sale. Dar în loc să se lase condus la pocăință prin bunătatea lui Dumnezeu, Hugo s-a înstrăinat și mai mult. El se scufunda tot mai adânc și mai adânc.

După ce mai trecuse o vreme fără ca el să se fi lăsat zărit pe acasă, într-o zi, cu inima grea, Angus a pornit la drum spre Scalloway, ca să afle ceva despre unde se găsește fiul său. După o strădanie mai lungă, zadarnică, a aflat că de curând, o corabie a „Hudsonbaicompagnie”¹ stătuse în port și că mai mulți tineri s-ar fi lăsat recrutați pentru acea societate. În cele din urmă s-a găsit și cineva care a relatat că l-a văzut pe Hugo mergând la bord împreună cu alții. Puțin după aceea, corabia a ridicat ancora.

Tata s-a întors trist acasă. De ce se temuse atâta timp, se întâmplase. Hugo părăsise casa și ținutul natal fără să spună adio măcar unuia dintre ai săi. Aceasta a fost o experiență amară. Dar inima bărbatului care îmbătrânea nu s-a descurajat. El privea la Cel care dirija toate lucrurile după voia Sa și a continuat să se roage fierbinte și permanent pentru fiul său.

¹ O bogată societate comercială engleză, care pe vremea aceea se îndeletnicea cu mare succes de comerțul de blănuri în țările din Golful Hudson. Mulți tineri din orașele portuare se lăsau luați cu corăbiile, ca să intre în slujbă la companie ca: vânzători, mecanici sau vânători.

Doamna Sandeson nu avea tăria sufletească a soțului ei. Cu toate că ea, ca și el, obișnuia să-I spună mereu toate necazurile Aceluia care era și Domnul și Mântuitorul ei, această ultimă lovitură a afectat-o totuși așa de tare - la aceasta se adăuga despărțirea de singura ei fiică, ce între timp se măritase și emigrase împreună cu soțul ei în Noua Zeelandă -, încât sănătatea ei a suferit daune grave. Ea devenea zilnic tot mai slăbită. Curând n-a mai putut să părăsească patul și cu o ultimă rugăciune pe buze pentru sărmanul ei copil pierdut, ea a închis ochii pentru totdeauna pe acest pământ. Acum, Angus era singur de tot. De atunci a trebuit să-și urmeze drumul singur. Ce rost avea, în aceste împrejurări, să stea toată ziua în fierărie și să muncească? Acum doar avea să se îngrijească numai pentru sine. Atunci, într-o dimineață, înainte să se ducă în fierărie, a citit pasajul: „Lucrați nu pentru mâncarea care piere”. În timp ce scânteile zburau în toate părțile sub ciocanul său, a trebuit să se gândească iar și iar la aceste cuvinte. „Poate”, și-a spus el, „are Dumnezeu altceva de făcut pentru mine, decât să stau toată ziua în spatele nicovalei. Toată viața mea m-am gândit la mântuirea propriului meu suflet și a rudelor mele, dar pentru mântuirea altora abia dacă m-am străduit. Voi urma semnul Domnului și voi lucra pentru El, cât stă în puterile mele. Cine știe dacă Dumnezeu nu-mi va dăruii copilul pentru aceasta.”

Începând de atunci, Angus nu mai petrecea decât jumătăți de zile în fierărie. Timpul rămas l-a pus în slujba Domnului. El vizita bătrâni și bolnavi, avea grijă de cei nevoiași, pentru care avea mereu câte ceva rămas de la propriile sale pretenții neînsemnate, și încerca să-i convingă pe oameni să apuce mântuirea în Hristos. Astfel a devenit un adevărat evanghelist. Firește că este de prisos să amintim că gândurile sale călătoreau zilnic în depărtare, la fiul dispărut, încă iubit, și că nu înceta să se roage pentru el.

Hugo Sandeson se făcuse vinovat de așa de multe acțiuni ilegale, încât la depistare, închisoarea era sigură pentru el. În cele din urmă fusese avertizat că au fost ridicate acuzații împotriva sa. Când tocmai în această perioadă stătea în port o corabie a companiei Hudsonbai și a auzit că era căutat și un fierar, s-a dus imediat la bord și a solicitat postul.

Corabia a părăsit portul puțin după aceea. La început, călătoria înaintase strălucit. Hugo era în elementul său. N-a durat mult până când a fost cunoscut la bord ca cel mai rău batjocoritor și tăgăduitor al lui Dumnezeu. Nimeni nu-l egala în cuvinte hulitoare, dar, din păcate, nici nu i s-a împotrivit nimeni. Brusc, vremea s-a schimbat. Era furtună. În plus, corabia a ajuns în regiunea ghețarilor. Dintr-odată, glumele și cuvintele nelegiuite au amuțit. Căpitanul și echipajul erau la post. Nu era rostit niciun cuvânt în afară de poruncile necesare. Fiecare era conștient de mărimea primejdiei. Și Hugo Sandeson părea că și-a pierdut graiul. El vedea dintr-odată lucrurile în cu totul altă lumină decât până atunci. Când a văzut cum unii dintre călători încercau să se roage, el s-a gândit la ai lui de acasă, probabil pentru prima dată, și aproape că dorea să existe totuși un Dumnezeu, spre care să se poată îndrepta pentru ajutor în aceste ceasuri serioase. Dar primejdia a trecut. Au fost uitate temerile îndurate și el a continuat să batjocorească Biblia și creștinismul.

Restul călătoriei a decurs cu bine. În bună stare, după o călătorie lungă, corabia a intrat în portul principal din Golful Hudson. Aici, Hugo a mers pe țarm împreună cu alți călători.

Un timp mai lung a fost ocupat în port. Când munca a fost terminată acolo, a primit instrucțiuni să se pregătească pentru continuarea călătoriei în interiorul țării.

Aceasta înainta pe râuri. Trei bărci echipate cu indieni i-au preluat pe Hugo și pe tovarășii săi.

Tânărul fierar făcuse deja multe cunoștințe în timpul șederii sale în port și învățase într-o oarecare măsură limba străină. L-a frapat că mateloții, în comparație cu majoritatea membrilor tribului lor, abia dacă erau împodobiți. Ei purtau haine simple de piele. Picioarele lor erau băgate în mocasini,

pantofi închiși până la glezne, din piele netăbăcită și de același fel erau pantalonii. În afară de cei patru până la șase vâslași, canoele lor ofereau loc pentru doi călători și în afară de aceasta, pentru numeroase baloturi și colete. Călătoria în interior trebuia să dureze între două și trei săptămâni.

Când apa era adâncă și liniștită, indienii pedala, uneori cântând, domol, un cântec. Dar dacă ajungeau în apropierea unor vârtejuri și cascade primejdioase, atunci bărcile erau trase la mal, golite și cărate pe umeri de câte patru bărbați, până la următoarea porțiune navigabilă a râului. Dacă bagajul era luat, călătoria continua în același fel. La lăsarea întinericului călătorii debarcau. Mărfurile erau adăpostite la loc sigur și bărcile erau trase la mal. După aceea, indienii aprindeau un foc și pregăteau cina, care de cele mai multe ori consta din pești, pe care îi prindeau în râu. Ca adăpost de noapte le serveau ramuri de brad și de molid, pe care, înveliți în mantaua lor, dormeau confortabil. Unora le ajungea și pământul gol sau stânca plată.

Hugo a observat deja în prima seară cum indienii se strâneau laolaltă după cină și îngenuncheau împreună și se rugau.

„Sălbaticii se roagă idolilor lor”, și-a zis el.

Dar când după încheierea rugăciunii au intonat un cântec, el s-a mirat cât de asemănător suna acesta cu o cântare pe care el o auzise de multe ori acasă.

Când Hugo a deschis ochii în dimineața următoare, a remarcat iarăși cum indienii stăteau în genunchi. Dar trebuie că își terminaseră deja rugăciunea, căci înainte ca el să se fi ridicat, ei împingeau deja bărcile în apă. Era obiceiul lor, ca dimineața devreme să vâslească mai multe mile, apoi să debarce pentru micul dejun și apoi, până spre prânz, să pedaleze. Așa au continuat câteva zile.

Într-o dimineață, Hugo a dormit mai mult decât de obicei. La trezire a văzut că indienii, în loc să se pregătească să plece mai departe, ca în mod obișnuit, deja aprinseseră un foc. Tocmai erau pe cale să-și facă obișnuita rugăciune de dimineață, care în dimineața aceasta a durat mai mult decât în rest. Când s-a terminat, au început să pregătească micul dejun. Hugo era foarte mirat. Nu avea nimic împotriva să dejeuneze imediat, dar când indienii nici atunci nu se pregăteau să călătorească mai departe, ci rămâneau liniștiți și aduceau cărți, Hugo a devenit nerăbdător și a spus batjocoritor, că, desigur, doar zăboviseră destul de mult cu această afacere și că era timpul să plece mai departe.

Acum, uimirea era de partea indienilor.

„Cum?” a spus unul dintre ei, „omul alb, care este mult mai deștept decât oamenii roșii, care avea cunoștință despre Dumnezeu adevărat și viu pe când părinții noștri trăiau încă în întineric adânc, vrea să ne determine să acționăm împotriva dorinței Dumnezeului său? El nu știe că astăzi este duminică, ziua Domnului? Noi nu lucrăm în ziua aceasta, ci o sfințim spre amintirea Sa.”

Hugo înțelesese cea mai mare parte din acest răspuns. Cuvintele demne au trezit toată ura inimii sale față de Dumnezeu. Înjurând, a cerut cu insistență continuarea călătoriei.

„Nu, prietene”, a declarat indianul, fără să se lase scos din sărite de cuvintele urâte, „noi am fost învățați prin credința noastră cea mai sfântă, că această zi aparține Domnului și Lui vrem să I-o dedicăm. Tu vrei să ne silești să vâslim mai departe, pentru că ești nerăbdător să ajungi la capătul călătoriei tale. Dar fără permisiunea Aceluia în care trăim, ne mișcăm și suntem nu putem face nimic. Și nici nu vrem să-L întristăm pe El, care ne iubește și care ne-a salvat de la o moarte așa de mare, încât să profanăm ziua Sa, în care El vrea să ne binecuvânteze prin Cuvântul Său într-un mod deosebit. O, omule alb”, a încheiat indianul vizibil mișcat, „aș dori să te pot numi fratele nostru.

Dar nu pot, pentru că tu nu-L iubești pe Dumnezeu și nu crezi în Fiul Său, Isus Hristos, care a venit de bunăvoie ca să moară pentru păcatele noastre.”

Niciodată nu dăduse Hugo o astfel de atenție unor cuvinte asemănătoare. Fără voia sa, ele au făcut impresie asupra sa. El n-a găsit niciun răspuns, ci s-a retras atât de departe de ei, încât îi mai putea vedea, într-adevăr, dar nu mai putea să-i înțeleagă, pe când indienii începeau acum o cântare de laudă. După ce cântarea s-a stins, câțiva indieni s-au rugat unul după altul. Apoi unul dintre ei s-a ridicat și a vorbit celorlalți. Trebuie să fi avut ceva minunat să le relateze, căci vorbea cu mare entuziasm și toți ascultau în mod evlavios. Unii urmăreau în cărțile pe care le aveau înaintea lor și pe care Hugo le considera părți din Sfânta Scriptură. Și după încheierea prelegerii încă au citit mult timp, unul după altul, din cărți. După mâncarea de prânz s-au așezat împreună în același fel ca înainte de masă, iar seara, pe când stăteau în jurul focului lor de tabără, discutau despre ce citiseră ziua.

În seara aceasta, Hugo s-a dus în tabăra sa cu cele mai ciudate sentimente. Antipatia inițială făcuse loc unei umilințe profunde și nu putea să-și oprească lacrimile. A zăcut treaz mult timp și s-a gândit la îndepărtata casă părintească și la viața lui pierdută.

În ziua următoare i-a văzut pe indieni ca de obicei, îngenuncheați împreună înainte de plecare. De data aceasta i-ar fi plăcut să li se fi alăturat și să-și fi plecat genunchii împreună cu ei. Dar cum ar fi putut să facă aceasta după atitudinea sa de ieri? Toată ziua ședea cu capul sprijinit în mână, fără să spună un cuvânt. Inima sa era grea, gata să se frângă. Niciodată nu se simțise așa de nenorocit. Nici în ziua următoare nu i-a mers mai bine. Dimpotrivă, nefericirea sa creștea cu fiecare ceas. Se temea de fiecare clipă; de ce, nici el nu știa; că vreo nenorocire se va petrece și gândul că trebuia să moară subit îl umplea de spaimă.

„Am meritat iadul, de o mie de ori l-am meritat”, își spunea el iar și iar. „Pentru toată veșnicia aș fi pierdut, împins afară, dacă aș fi rechemat acum.” Zadarnic încerca să se scuture de gândurile chinuitoare. Ele se întorceau mereu. Povara sufletului său îl apăsa tot mai greu. Tot răul pe care l-a făcut i-a venit în memorie. O noapte era în mod deosebit în viața sa, la care nu putea să se gândească decât cu înfiorare. Și tocmai amintirea ei nu-l părăsea.

„Atunci n-a lipsit mult și aș fi devenit ucigaș”, a gemut el, tremurând. „Dar dacă Dumnezeu a fost Cel care m-a împiedicat, atunci n-ar putea El și acum să mă salveze?”

Acest gând i-a ușurat inima puțin, dar numai pentru câteva momente. Pe când ședea zi de zi în barcă, tăcând și cufundat în apatie, fiecare amănunt din trecuta sa viață păcătoasă se întorcea în memoria sa și se întreba disperat, cum ar putea să îndrepte întrucâtva tot răul pe care îl făcuse.

„Nu sunt vrednic să-mi mai culc vreodată capul pe o pernă confortabilă”, își spunea el.

„Chiar și ramurile pe care indienii le taie pentru mine, sunt pe departe prea bune pentru un ticălos cum sunt eu. În viitor voi dormi pe pietrele goale. Mâncarea cea mai rea este suficient de bună pentru mine. Îmi voi economisi toți banii, să mă restrâng în orice fel și cât de curând posibil să mă întorc la bătrânii mei părinți, ca să le fiu un sprijin. Aceasta Îi va plăcea lui Dumnezeu. Apoi, nu voi mai neglija niciodată să ascult Cuvântul Său duminica, voi citi regulat Biblia și dacă mai există încă ceva ce dorește Dumnezeu de la mine, voi încerca să fac.”

În felul acesta chibzuia el, cum ar putea să facă ispășire pentru faptele sale rele și să-și câștige în ochii lui Dumnezeu o anumită îndreptățire. La următoarea debarcare le-a explicat indienilor că ei nu mai trebuie să taie ramuri pentru el și în loc să apuce îmbucătura cea mai bună, ca până atunci, lua ce era mai puțin bun și mânca modest. Dar cu toate că la început simțea în aceasta o anumită

satisfacție, n-a devenit totuși mai fericit sau mai liber. Suferința sa interioară rămânea aceeași. Și pe lângă aceasta trebuia permanent să vadă cât de fericiți erau însoțitorii săi roșii. Dorea să-i întrebe de motiv, dar deoarece le vorbea limba încă atât de insuficient, s-a sfiit s-o facă. De asemenea, pentru inima sa mândră era penibil gândul să caute învățătura la indienii, pe care îi disprețuia în adâncul inimii sale. În cele din urmă a întrebat totuși. Indianul a arătat simplu în sus.

„Acolo sus totul este slavă”, spunea el într-o engleză stricată. „Tu porți cu tine o povară grea. Am avut și eu aceeași povară, Hristos mi-a luat-o. Acum nu mai port nimic. El a murit pentru mine.”

Călătoria continua zi de zi, odată pe un râu în sus, apoi pe un râu în jos, apoi iar peste un lac. Treptat, călătoria se apropia de sfârșit, dar suferințele interioare ale lui Hugo mai degrabă creșteau, decât scădeau. Dacă ar fi căutat serios să înțeleagă sensul adânc al cuvintelor indianului, atunci ar fi putut deja acum să devină un om fericit. Dar el era încă prea mândru ca să se lase învățat de un indian. Astfel a rămas sub apăsarea sa.

În sfârșit, destinația era atinsă, o fabrică mai mare, unde Hugo și tovarășii săi trebuiau să lucreze la început. În apropierea fabricii se afla o casă de misiune. Cei patru albi, care veniseră în celelalte bărci, s-au dus îndată la fabrică, unde îi aștepta, după cum știau, o primire veselă cu un chef îmbelșugat. Când Hugo a ieșit din barcă pentru a li se alătura, prietenul său indian l-a bătut pe umăr, a arătat spre câteva căsuțe îngrijite, care erau ceva mai departe în amonte, și a spus:

„Acolo locuim. Omul bun acolo îți va spune ce te poate ajuta.”

„Vino, Sandeson”, a strigat în clipa aceasta unul dintre tovarășii săi. „Vom petrece acum aici întâi câteva ore plăcute. Aici ai ocazia să-ți îneci grijile.”

Hugo a chibzuit o clipă. Indianul a mai arătat o dată spre casele din amonte.

„Nu, mulțumesc. Întâi vreau să-l vizitez pe omul de acolo”, a spus Hugo apoi cu glas sigur, arătând spre casa desemnată.

„Ce, vrei să mergi la misionarul indienilor?”, a strigat, râzând, tânărul vânzător. „Pe acela mai poți să-l vizitezi și mâine sau poimâine, dacă te distrează. Nu va fugi. Vino întâi cu noi!”

Când Hugo s-a întors, l-a văzut pe indian stând încă acolo, cum arăta cu brațele întinse spre casa văruiată în alb.

„Nu, nu”, a strigat el, „nu sunt într-o dispoziție să particip la sărbători. Mă simt prea nefericit pentru aceasta și trebuie să ascult întâi ce are să-mi spună omul de dincolo.”

Și cu aceasta, el a pășit, însoțit de indian, spre casa desemnată.

„Prieten alb”, a spus indianul în engleza sa deficitară, „m-am rugat pentru tine. N-am putut să vorbesc. Tânărul bărbat a putut aceasta mai bine decât mine și el îl avea pe diavol de partea sa.”

„Îți mulțumesc”, a răspuns Hugo.

Apoi, tăcând, au pășit împreună pe mal, de-a lungul râului. În mijlocul unui sătuc, format în majoritate din case mici, văruiți în alb, care ici și colo alternau cu o colibă indiană, era locuința misionarului. Ușa era deschisă. Ca unul care știe că este oricând binevenit, indianul a intrat și a fost întâmpinat foarte cordial de misionar și de soția sa.

„Și pe cine ne aduci, dragă prietene?” a întrebat misionarul, salutându-l prietenos pe Hugo.

„Acest bărbat foarte bolnav aici”, a răspuns indianul și a arătat spre inima sa. După aceea și-a luat repede rămas-bun cu o strângere de mână. Misionarul și-a invitat vizitatorul la masa simplă, la care tocmai voise să se așeze cu familia sa. În timpul mâncatului, el i-a povestit străinului câte ceva din munca sa. El locuia deja de cincisprezece ani în colonie. La sosirea sa, majoritatea indienilor încă mai fuseseră cu desăvârșire sălbatici, iar infracțiunile pe care le comiteau erau îngrozitoare.

„Credința mea era slabă”, a spus povestitorul printre altele. „Consideram aproape ca exclus ca măcar unii dintre acești oameni să devină vreodată creștini. Dar la Dumnezeu toate lucrurile sunt posibile. Doar ați petrecut acum câteva săptămâni în tovărășia câtorva dintre locuitorii satului nostru și ați avut ocazia să-i cunoașteți. Toți acești bărbați au fost cândva războinici sălbatici, însetați de sânge. Dar prin harul lui Dumnezeu au devenit urmași simpli și smeriți ai lui Isus.”

Când Hugo, după terminarea mesei, stătea singur cu misionarul, acesta a îngenucheat întâi și s-a rugat pentru musafirul său, ca Dumnezeu să Se îndure de el și să-l aducă în lumina Sa. Și Hugo se plecase în genunchi. El simțea în clipa aceasta toată povara păcatelor sale, apăsându-l la pământ ca niciodată mai înainte. Când rugăciunea s-a terminat, el a găsit curajul să-i dea misionarului un raport asupra vieții sale și să-i descrie sentimentele sale momentane.

„Dragul meu prieten tânăr”, a răspuns domnul Petersen, „dumneavoastră căutați să faceți ceva ce au încercat zadarnic înaintea dumneavoastră să facă mii și mii de oameni: căutați să instituiți propria dumneavoastră dreptate. Că ați dus o viață foarte păcătoasă, știți. Dar pare că încă nu vedeți că sunteți un păcătos din fire, că sunteți născut în păcat și tocmai de aceea sunteți „un copil al mâniei”. Dacă ați fi comis numai o zecime, da, numai o sutime din păcatele despre care mi-ați povestit, atunci tot ați fi la fel de nevrednic, așa cum sunteți astăzi, să apăreți în prezența Dumnezeului sfânt, curat. Și dumneavoastră credeți că puteți să îndreptați prin câteva sărmene fapte de abnegație toate faptele îngrozitoare ale vieții dumneavoastră? Nu, prietene, credeți-mă: pe această cale nu veți ajunge niciodată la țintă. Pentru aceasta trebuie s-o luați pe o cu totul altă cale, iar această cale este Isus Hristos. El a spus: „Eu sunt calea, adevărul și viața; nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine”. Numai prin El puteți să fiți mântuit. Toată mâhnirea, toate lacrimile și mătăniile nu vă vor aduce cerul cu nici un pas mai aproape. Numai „sângele lui Isus Hristos ne curățește de orice păcat”. De aceea nu priviți la dumneavoastră, ci priviți la Mântuitorul răstignit! Imaginați-vă că Fiul lui Dumnezeu a suferit și pentru dumneavoastră pe lemnul crucii, că El a fost și din cauza dumneavoastră în judecată din partea lui Dumnezeu. Și apoi priviți în sus la El, care a înviat biruitor după isprăvirea lucrării, și S-a așezat la dreapta Măririi în cele înalte. De acolo, El privește în clipa aceasta în jos, plin de îndurare și asupra dumneavoastră. O, căutați-vă adăpost la El, ca păcătos pierdut. Altă cale nu există.”

Vorbitorul a făcut o mică pauză.

„Și acum, dragul meu”, a continuat el pe când Hugo nu răspundea, „mergeți și meditați asupra lui Isus! Oricând doriți, vă voi vorbi cu plăcere în continuare despre El și Cuvântul Său. Dar gândiți-vă că eu nu vă pot mântui. Aceasta o poate face numai Mântuitorul nostru personal.”

Misionarul i-a oferit lui Hugo camera sa de oaspeți pentru noapte. El a primit mulțumind. În dimineața următoare trebuia să-și înceapă munca. Toată ziua a fost activ fără odihnă și pe cât a fost posibil a evitat orice conversație. Când a venit seara s-a grăbit înapoi la casa de misiune.

Au trecut mai multe zile. Noii colaboratori ai lui Hugo au declarat că n-au văzut niciodată un tovarăș atât de morocănos și încruntat. Liniștit și retras în sine, el își făcea treaba, vorbea cu anturajul său numai ce era necesar și folosea fiecare clipă liberă ca să citească din Biblia pe care o

promise de la misionar. În sfârșit, ochii săi au căzut pe cuvintele pe care domnul Petersen deja i le spusese la prima convorbire, dar pe care el atunci nu le înțeleșese:

„Sângele lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, *ne curățește de orice păcat.*”

„Da, aceasta este”, a exclamat el, „*de orice păcat*”. O, acum înțeleg! Doamne Isuse, Îți mulțumesc!”

Dintr-o lovitură, povara grea dispăruse de la el. El știa că multele, multele sale păcate erau iertate, iertate pentru totdeauna și pe veci și odată cu această siguranță a intrat o mare fericire în inima sa.

Începând din această zi, niciunul dintre colegii săi de muncă n-a mai spus că Hugo Sandeson este un tovarăș supărăcios și morocănos, cu care nu se poate avea relații. Dar în loc de aceasta, ei declarau că el era aproape mai ahtiat decât misionarul, pentru că nu lăsa pe niciunul în pace, ci, unde mergea și stătea, vorbea cu ei despre mântuirea sufletului lor. Dar pe lângă aceasta vorbea într-un fel atât de prietenos de atractiv, încât nimeni nu se putea supăra pe el. Dimpotrivă, mulți, care mai înainte nu se gândiseră la aceste lucruri, îl ascultau cu plăcere și recunoscători.

Bătrânul Angus stătea într-o seară în căsuța lui și citea un pasaj din Biblie, cum era obiceiul său înainte să meargă la culcare, când cineva a bătut pe neașteptate la ușă. Spre marea sa uimire a intrat predicatorul localității, care era și prietenul său în același timp.

„Dragă prietene”, a început el fără înconjur, „deschide la capitolul 15 al Evangheliei după Luca și citește versetul 24!”

Uimit, Angus a urmat cererea. Dar abia îi căzuse privirea pe cuvintele cunoscute: „Acest fiu al meu era mort și a înviat, era pierdut și a fost găsit”, că a sărit în picioare, a apucat mâna predicatorului și a strigat tare:

„Ce vrei să spui cu aceasta? Sigur, nu face glume cu un om bătrân. Spune-mi: A venit acasă?”

„A venit la Dumnezeu și acum dorește, de îndată ce este posibil, să vină și la tatăl său pământesc”, a răspuns predicatorul emoționat, scoțând o scrisoare din buzunar. După ce bătrânul a citit scrisoarea, a căzut în genunchi, și-a ascuns fața în ambele mâini și a hohotit încet. Și predicatorul a îngenucheat și bărbații l-au mulțumit împreună lui Dumnezeu.

„Știam că Dumnezeul îndurător îmi va asculta rugămintea”, a spus Angus în cele din urmă, încă profund zguduit. „Am fost mereu sigur de aceasta. Dar că a răspuns așa de minunat, mai mult decât am gândit și am cerut, aceasta mă copleșește. Cât de nespus de îndurător este totuși Domnul nostru!”

După o vreme, tata însuși a primit o scrisoare de la fiul său, care nu numai că a confirmat relatarea prietenosului predicator, ci mai conținea multe care au înviorat profund inima iubitorului tată.

Încă o altă scrisoare a sosit în vremea aceasta în satul de pescari, izolat de lume. Venea din Noua Zeelandă, unde, după cum știm, locuia fiica lui Angus Sandeson. Minna povestea despre succesele soțului ei din noua colonie și îl ruga cordial pe tatăl ei să se mute la ei.

„Călătoria pe mare îți va face bine, dragă tată, și îți va întări sănătatea”, scria Minna.

„Ah, numai de-ar fi Hugo altfel, cât de recunoscători am fi să-l avem și pe el aici! Abia dacă îndrăznesc să vorbesc despre el, cu toate că mă gândesc mult la el și mă rog zilnic pentru el.” În încheiere, ea își relua rugămintea, ca tata să-și vândă mica posesiune și să vină la ei. Ea comunica în același timp, că soțul ei trimisese o sumă de bani pentru călătorie.

Samenkörner (Neue Folge 26) 1932

Această scrisoare l-a întărit foarte tare pe Angus în intenția sa, să reușească să obțină de la autoritățile locale permisiunea șederii temporare a fiului său în țară. Strădaniile sale au avut succes. El a obținut asigurarea că Hugo, dacă se va comporta cum trebuie, va putea pleca nepedepsit.

A trecut o vreme. Apoi, într-o zi, a intrat din nou în portul de la Scalloway o corabie a companiei Hudsonbai. Angus tocmai se afla pe țărm și a văzut venind frumoasa corabie. În speranța că va primi din nou vești de la fiul de departe, bătrânul s-a grăbit în port. O barcă de pe navă tocmai acosta. Printre primii care au coborât din ea se afla și un bărbat tânăr chipeș, cu o ținută serioasă, liniștită. Cu greu l-ar fi recunoscut cineva în el pe flăcăul sălbatic de odinioară, care fugise în urmă cu câțiva ani din țară. Totuși, era acolo cineva care l-a recunoscut îndată pe străin.

„Fiul meu! Fiul meu!” Și Angus era în brațele tânărului bărbat.

Tata și fiul aveau multe să-și povestească și mereu trebuiau să laude bunătatea lui Dumnezeu, care se glorificase atât de mult în ei. Împreună au cumpănit și propunerea Minnei și nu multe săptămâni mai târziu se aflau în călătorie spre Noua Zeelandă.

Angus a mai trăit câțiva ani. El s-a putut bucura zilnic împreună cu copiii săi de îmbelșugata bunătate a lui Dumnezeu. Până la sfârșitul vieții sale a rămas bucuria sa, să le povestească oamenilor despre îndurarea lui Dumnezeu și dragostea Sa de oameni. Dar tuturor celor care se găseau în vreun fel oarecare de nevoi sau greutăți, nu știa să le spună ceva mai bun, decât: „Rugați-vă fierbinte, rugați-vă continuu, rugați-vă neîncetat! Și nu vă îndoiiți că Dumnezeul credincios vă va asculta rugăciunile la timpul Său și în felul Său!” El însuși doar o experimentase așa de îmbelșugat cândva.

Titlul original: „Das inbrünstige Gebet eines Gerechten vermag viel”
din *Samenkörner (Neue Folge 26) 1932*